

תת"ע 3975/12/19 - אברהם יוסף נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3975-12-19 מדינת ישראל נ' אברהם יוסף

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המבקש:
נגד

אברהם יוסף ע"י ב"כ עו"ד זעטוט

מדינת ישראל

המשיבה:

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש, בגין עבירה של אחיזה/שימוש בטלפון נייד, מיום 9.1.18. המבקש טוען כי קיבל הארכת מועד להישפט בהקשר לדו"ח זה וכי לא זומן כדיון.

דיון והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, נאמר:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל נאמר:

"פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדיון ולא התייצב לדיון בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, נאמר:

"מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדין את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של ייעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אין מחלוקת כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש והוחזרה בציון "לא נדרש", דהיינו, היה זימון כדין ולמבקש ניתן יומו בבית משפט, אך הוא בחר שלא להתייצב לדין.

הטעון כנגד "חזקת המסירה", עליו הנטל להראות כי דבר הדואר הרשום לא הגיע לידי, לא בשל מחדל כלשהו מצדו והמבקש לא עמד בנטל כאמור.

טענת המבקש כנגד העבירה, הנה כללית וסתמית ואינה מהווה עילה מוצדקת לביטול פסק הדין.

בגזר הדין לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

מכל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו טבת תש"פ, 23 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.